

Genspejling.

Fra Engelst ved Elfen.

Martin fulgte Campbells Blik med en Gærs lyfelig Tilfredshed. I det bløde, dampede Campbells var der virkelig meget hyggeligt, og han elskede alle disse Sager, som han havde famlet i sine første Studenterdage.

„Du synes altså virkelig, at vi hellere maa holde Mødet oppe hos dig? Tak skal du have, det er jeg glad ved, saa er den Sag i Orden. Hvis vilde ikke haft Fred med Konen i hele otte Dage, hvis jeg havde ladet dem komme her.“

Campbell smilede og greb sin Hue. „Jeg kan sikkert naa at komme i Kirke, hvis jeg løber hele Vejnen,“ sagde han med et Blik paa Uret. „Se at saa Indbudelsen færdig saa længe, saa skal jeg skrive den af, naar jeg kommer tilbage.“

„Rent et Njebli! Du maa lige mig, hvad jeg skal skrive.“

„Aa, det ved du bedre! Jeg skal se herind, naar jeg kommer fra Kirke. Men nu kan jeg ikke vente et Njebli længere. Jeg vil nødig undvære den Prædiken i Aften.“

Denne Gudstjeneste var ligesom den, der blev holdt tidligere paa Dagen, af ældre Oprindelse og stred sig fra en Tid, da der ikke var saa mange Prædiker som nu. Prædiken lignede nærmest en Forelæsning og holdtes for et færligt Publikum. Mange berømte Mænd har holdt disse Prædikener, og der var dem, som ogsaa højere og mere indflydelsesrige Stillingen for her at finde arbejde iblandt og paavirke de unge, der siden skulde spredes Randt over som Prædiker. Kræften af en af disse Prædikoners Virksomhed er det kirselige Missionsseffekt, som har udført saa mange Missionærer til Indien og til andre af Jordens mørke Fjeldlag.

Endnu genlyder disse Svølgninger af deres Tødtrin, som er draget ud, og af deres, som skal drage ud. — Stille, de kommer!

Større Gæmme for en Prædiken paa Alhelgensdag end disse Starer, som havde sat Bivert til for Herrens Sag, kunde næppe tænkes. Og nu var haade Missionsdennernes og Missionskærligheds Tro bleven saa alvorlig præget, at de vel alle funde trænge til en Paamindeelse om ikke at tabe Mødet.

Tab efter Tab havde lammet Arbejdernes Fremgang paa de fjerne Missionsmarker og Bønnenes Forbøn her hjemme.

Altid nye Lister paa Døde, mange dyrebare Liv pludselig afbrudte, Veretninger om Skydning og Tranngælder, som mødtes med Dødsens, og som Missionsnerne først i Tøden bukkede under for, om Arbejder, der kun blev opgivne ved Arbejderen Død, indlød uaf-ladelig.

„En sørgelig Historie,“ sagde den talende, „om til-føneladende Nederlag, en herlig Historie om evige Seire.“

En Hovedsag havde han færlig de unge paa Siden, og det var den, at næsten alle disse Missions Helte havde viet sig til Herren fra den tidlige Ungdom af.

Han viste, hvad Studenter kunde gøre, hvorledes det høje Hald helliger selv den ringeste Gerning, hvorledes de var kaldet ikke til at tjene Mammans eller Pæ-lal, men til at tjene Himmelskærligheds i Kristi Kærlighed, kaldet til at være den Herrens Tjenere, hvis Løn her paa Jorden bliver Sann og Ridelser og Martyrium, — og faldede til helliges Arvedel i Vofet.

Da Campbell og David fulgtes ad ud af Kirken, lod endnu en Gang den Salme, som de havde hørt saa ofte i Dag, og Carstens sagde:

„Det skulde ikke undre mig, David, om vi to og saa skulde være kaldet til en Gang at komme med i Selgenloffen.“

III. Et. Gæstbert.

Det var ingenlunde noget opmuntrende Arbejde at leve op og ned ad de mange Trapper og være Postbud. Gule Søndag Nat havde Campbell siddet oppe for at af-skrive Indbudelserne, indtil han faldt i Svæn over sit Arbejde. Han var ung og stærk og behøvede ikke saa lidt Svæn.

Men han blev tilfældigt færdig, og alle hans Ind-bydelsler var nydeligt skrevne, mange af dem oven i Mødet gennemført, for at der ingen Steder skulde mang-le en Streg over et t eller en Brik over et i. Dværl eneste af de halvtredstindstyve Kort var saa let at læse, som kunde det være troft.

Meget kunde han ikke gøre for sin Dørrer, sagde han til sig selv, men det, han kunde, vilde han gøre paa det allerbedste.

Morgenbønnen maatte han for første Gang und-være, hvis han vilde naa at blive færdig, og Defanen, som mødte ham, idet han løb tværs over Trappegangen, betragtede ham med en tavs Bebrejdelse i sine milde Øjne.

Der udfæredes en Del moralisk Mod for at bringe disse Indbydelsler rundt til alle de unge Mænds Va-reller. Ingen brød sig om dem, mange skævede blot til dem med en Anelse om, hvad de indeholdt, naar Campbell kom ind og lagde dem paa Bordet, og han vidste, at en Del vilde le ham ud for hans Ueflighed og faste Brevet i Hden, saa snart han var ude af Døren.

Han var ganske træt af at løbe op og ned ad de mange Trapper, da han stod med det sidste Kort i Haanden og overvejede, hvor han skulde afleverer det.

Sans Hjerte bankede, da han omsider tog Mod til sig og bankede paa den Mand's Dør, hvem han havde til-antast Brevet. Adskillige unge Mennesker var sam-lede til Profot hos Joakim Hørgaave, da Campbell traadte ind; men ingen lormende Summen af højende Stemmer hilste ham, kun en dampet Lyd af behagelig og dannede Samtale, thi Joakim Hørgaaves Gæster hørte til det mest ubøjele Selskab. Literatur, Kunst, Videnskab og Politik drøftedes her, men Samtalen standfede, da den unge Student traadte ind, og han hilstes med tavse, forundrede Blikke.

Campbell gæmmede, da disse otte Par Øjne rettedes imod ham; forvirret mumlede han en Undskulding, lagde sit Indbudelseskort paa Bordet, og luskede fund-somt Døren efter sig igen. Han kom i Tanter om, at han havde ikke været hos en Student, som boede paa

Skivsten, han vilde han overbringe en mundtlig Ind-budelse og sprang op ad Trappen, idet han tog tre Trin ad Gangen for saa hurtigt som muligt at slippe ud af sin Forlegenhed. Han var vis paa, at alle de, der var Gæ-ster hos Hørgaave, lo ad ham.

Da han fulgtes ned ad Trappen med det unge Menneske, som skulde til Forelæsning, mødte han uden-for Hørgaaves Dør en af dem, han før havde set inde hos dem.

„Dr. Campbell,“ sagde Kandidaten, „over saa ven-lig at komme indenfor, Hørgaave vil gerne tale med Dem.“

Staffels Campbell gælte, hvorledes Knaerne sitren-de slog sammen under ham.

„Du ved, jeg er en Stømpet,“ sagde han, da han siden fortalte Martin det forefaldne. „Jeg vidste ikke, hvad der nu skulde ske, og jeg frygtede det værste, — Fortvivlingen mindst; men saa kom jeg i Tanter om de Ord: „Befæmmer Eder ikke om, hvad eller hvorledes I skulle tale,“ og saa gik jeg derind.“

„Men det var slet ikke saa skrækkeligt. Hørgaave holdt Brevet aabent i Haanden, og havde øjensynlig afhandlet dets Indhold med de andre. Ingen af dem saa meget forærbede ud, men en hentede en Stol og nødte Campbell til at sætte sig ved Bordet og spise med.“

Campbell vidste næppe, paa hvad Maade han af-slog den venlige Indbydelse; han havde spist for længe siden, sagde han, og han havde travlt, han skulde for-berede alt til Mødet.

Hjertelig glad var han, da han otter var uden for Døren og hørte Samtalens afbrudte Strøm fortsættes; han tvivlede ikke om, at de alle lo ad ham og han havde bedt ham om at spise med for at have ham til bedste.

Det var kun sigefærdig Sandhed, da han sagde, at han havde travlt. Han maatte være forberedt paa at modtage i det minste to Tredele af de indbudne, og de skulde alle have Stole at sidde paa; men i hans Væ-relse var kun Siddepladser til højst en halv Snos Styk-ker. Han laante alle de Stole, han kunde saa fat paa, og samlede dem hos sig.

Martin Pallister var gaaet ud for at tage sig en ensom Spovetur og tænke over sin Tale. Mødet var hans, det var faldet med hans Navn. Campbell indførte blot hans Befalinger, og Martin, ja Martin holdt Mødet.

Tornden Stole skulde der staves adskillige andre Ting til Vej; Campbell ejede ikke en Skaffelade, som kunde rumme over en Pot, derfor maatte han løbe rundt til alle sine Venner og laane Skaffelader og Kopper. Han kunde slet ingen faa til at hjælpe sig, alle de unge Mænd var til Forelæsning.

Om Eftermiddagen som lille David og tilbød sin Tjeneste, men da var det værste overfåaet.

David som ikke alene, han havde sin Søster med. Hun var Søgeplejerske paa Aldenbrose Hospitalet og lignede David, lille, kraftig og rødmuset, som han med et aabent, lyst Ansigt, der strålede af Sundhed, og et Smilehul, der var meget villigt til at vise sig. Det kom og smad med hendes smukke, friske Smil.

Hun var Hospitalsdrøgt, og hendes brune Haar skuldes af et Hat, som var bunden under Hagen med højt fladelige, hvide Bånd. Men dette Haar var meget uregelmigt, det tittede frem og slap løs trods alle Haarnaale og Hætter; i smukke, bløde skrøller gled det ned over hendes Hænde og over den brede, hvide Krave og littede sig ud under Skattebaandene.

„Dor jeg er glad ved, at De kommer,“ sagde Camp-bell, idet han røbede som en ung Pige, da Davids Søster traadte ind. Han kendte hende godt og havde ofte været sammen med hende i de to Aar, hun havde været paa Hospitalet.

De fortaar alt dette meget bedre end jeg. Vil De være saa god at sige mig, om jeg har glemt noget.“ Marie kendte hans hurtige Blik havde snart overfæret alle Forberedelserne til Kaffeledningen. Hun havde flere, gaaet i Hde, der mødte en gennemtrængende, dog ikke uden et Glimt af Lume.

„Glemt?“ gentog hun, „ja. De har glemt The-skeerne og Sufferet, og De har sat alle Kopperne i for-fært Undertopper, og De vil aldrig kunne lave Kaffe i saa mange Kander. Gænn skulde ogsaa vove sig i Kaff med saa kampenæssige Stoffer Kage?“

Davids Søster traf sine Hønder af og begyndte at ordne Kopperne og flere Sager bedre i Stuffer, medens David selv skundte sig af Sted for at laane Thekker.

Mødens Marie stod optagen af denne Træthed, traadte Martin Pallister ind. Han havde hørt hendes Stemme og Koppernes Kluden, og han havde for-mødentlig Vigt til at se, hvorledes det gik med For-beredelserne til Mødet. Mulig var ogsaa den friske Rødvine i hans Ansigt fremfaldt af Anstrængelsen ved at sitte op ad de mange stejle og snævre Bindeltrapper, som er ejendommelige for den ældre Del af „Kollegiet“, hvor Martin og hans Ven boede. Derfor en eller an-den staffels Student skulde de her oppe, maatte han hej-ses ned fra Taget i Aeb, plejede de unge spøgende at sige.

„Det er særdeles smukt af Dem, Kristen Stendal, at komme og hjælpe os,“ sagde han med den fladelige Hædmen, der ved mindste Anledning farvede hans Kin-der. „Jeg var forud vis paa, at Campbell vilde glem-me det vigtigste.“

Sans Blik fulgte Maries Hænder, som husede mel-lem Kopperne. De var ikke hvide, men smaa og stærke, vante til at Slags ubehageligt Arbejde, saadant som de fleste Kvinder vilde gys for endog blot at tale om. Marie saa dette Blik. „Stærke,“ sagde hun leende.

Hendes Stemme var blød og Klangfuld, og ikke en eneste sturrende Tone blandede sig i hendes harmoniske Vøter.

„Der kan virkelig glemte Thekkerne. Aa, Kristen Stendal, jeg er saa bange for, at alt ikke skal være kom-plet ved dette første Møde. Hvad mere har han glemt?“

„Spørge hellere, hvad han har husket,“ sagde Marie muntert, „her er haade Kaffe og Kage og Thebakker, en-to-tre-ja hele fem Slags Thebrød; ikke at tale om Stole og Kopper. David siger, at han har arbejdet som en Hst hele Morgenstunden med at slæbe det sam-men. De faaden en Mængde Skaffelader!“

„Det gør mig ondt, at jeg ikke har været i Stand til at hjælpe ham,“ sagde Martin noget stivt. Han troede, at man skulde til ham, han havde høje Tanter om sin egen Værdighed og fandt den let faaret. Nu mente han, at Marie vilde bedrøje ham, at han havde overladt en anden sit Arbejde. „Jeg har haft travlt med at forberede mig til Talen i Aften, den har mere Betydning end alle disse Smøating.“

„Men Campbell er kommen udmærket fra det,“ sagde Marie, „naturligtvis var Talen vigtigere end Kopper og Thekker.“

„Da Kaffe,“ afbrød Campbell hende godmodig, „ja, alt afhænger af Talen. Og De kan være vis paa, Kristen Stendal, at den bliver udmærket. Naar Martin blot kan saa sig arbejdet op til et vist Punkt, river han alle med sig. De ved ikke, hvilken uoverlig Taler Martin er. Han maa ikke hjælpe sin Tid med daglig-dags Smøating, han maa spare sig selv til et højere Øver. At dette er netop noget for mig, jeg duer ikke til meget, lad mig da kun gøre det, som de mere begavede bør være fritagne for.“

Sans arlige Ansigt irraalede af Beundring for den Delt, han gerne vilde have, at ogsaa Marie skulde falde ned og tilhæde. Men David kendte Søster begjære sig ikke for Aftenens Væder, hun værdigede ham ikke en Gang et Blik. Hun var nu færdig med Ordningen af Kopper og Kander og betragtede sit Værel med et Kenderblik.

„Ja, nu tror jeg, det kan gaa an,“ sagde hun, „nu maa De blot se at stæffe en stor Skaffelade i Steden for alle disse smaa Kander. De vil aldrig saa skaffe klar i dem. Og husk saa paa ikke at skovf: Kopperne alt for fulde.“

Med denne Afkeds-Tormaning traf hun atter Sandfæren paa.

„Jeg haaber, Deres Tale maa blive rigtig udmær-kef,“ sagde hun venlig, idet hun forlod Værelset. „En eller anden vil nok skrive den ned, at den ikke skal gaa tabt. David skriver hurtigt, han kunde optage Hoved-punkterne og De bag efter udfylde det manglende. Saa kunde De udgive den som et Hævedstykke.“

Martin Pallister betragtede hende tværs over alle Kopperne. Hun var ganske alvorlig; hun mente, hvad hun sagde og smilede ikke en Gang.

Den vil kun være mai i Sammenligning med den Prædiken, vi hørte i Gaar,“ sagde han med et Suf. „Ja, det tror jeg nok,“ sagde Marie ved sig selv, medens hun løb ned ad Trapperne. Men før hun lettede sit Hjerte ved denne Bemærkning, havde hun givet begge de unge Mænd Haanden med et venligt Farvel.

Hun kunde sige faadant et mildt Farvel, idet hun var vant til at sige det ved Sengen i Hospitalet.

„Saa mange Thekker du dog har faaet fat i,“ udbrød hun og standfede David, der kom op ad Tra-pen, fejrstilt over at vende hjem fra sin Vandring-ort rigt belæst med Vætte. „Og hvor de er smukke. Se en Gang disse gamle med Apostlene paa. Hvor har du faaet dem? Hvem tilhører de?“

„Det har jeg ikke den fjerneste Forestilling om,“ sagde David muntert. „Jeg har ikke lagt Merke til, at der var Forskel paa dem, jeg har taget dem, hvor jeg kunde finde dem.“

„Hvorfor vil du give dem tilbage?“

„Det ved jeg ikke, hvor maa finde fine eller ogsaa træffe Ved om dem, antager jeg. Det kan jo være det samme, hvis er hvis, naar det blot alkammen er The-sker.“

Marie var lige kommen ned ad Trappen, da hen-des Bredt raabte efter hende: „Hvis du vil til Newham, gaar jeg med; det bliver stærkt, du vil aldrig naa derhen alene.“

Hver Bindeud rev de gyldne Blade af Trærne og hvirvlede dem hen over Jorden. Efteraarets rige Løvsdræt hredtes ud over de fugtige Stranter langs Floden; og dette straalende Guld, der havde været saa frisk i Foraaret, saa skant i Sommerens og saa hen-ri-vende endnu i Gaar, traadtes i Dag i al sin Ynde ned under Menneskenes Fødder.

Som en tavs Prædiken talte de faldende Blade om Ungdommens Guldbalder, om Vættens mange gyldne M-ligheder; og medens de raslede, idet de sejedes sammen i Dmger af Væsten, som Madene i en Vag rasler, naar man vender dem, vinede om en Smerten, Sagnet og Sorgen over alt, hvad der blev forsvundet og forspilt.

Men Marie stred sig frem imod Stormen; med Møje holdt hun sig ved Siden af sin Broder og kam-pevede tappert for at vinde tilbage til ham igen, hvor Gang Binden ved et Gadehjørne havde drevet dem fra hinan-den. Hun havde i Dag ikke Tre for Naturens alvors-fulde Kløst. Hun var lige ved at være vred.

„Jeg har ingen Medlidenshed med din Ven Camp-bell,“ sagde hun, medens de sammen gik over en Bro. „Han er aldeles latterlig i sin Hengivenhed for denne Pallister. Han tror jo næsten paa ham som paa ingen anden i Verden.“

„Aa, men Marie, vi tror alle sammen paa ham! Pallister er et udmærket Menneske. Han er den bedste Taler i St. Cuthbert, og med Undtagelse af Hørgaave er han den ypperste Prædikaner ved Universitetet. Du skulde blot høre hans Prædikener og hans Bønnen ved Væderne.“

„Jeg har aldrig hørt ham,“ sagde Marie skarpt, „og jeg er vis paa, at hvis jeg fik ham at høre, vilde jeg ikke synes om ham.“

„Du mener, at han er indbildt, og det mener mange. Men han er udføelig og overordentlig fint-følelse, og saa tror Folk, at han er godmodig.“

„Jeg tror aldeles ikke noget om ham,“ sagde Ma-rie fort. „Jeg synes blot, at staffels Campbell saa me-get træt ud. Han lader til at have haft af Uefligheden med at ordne Mødet.“

„Men det er netop den Slags, han holder af. Han finder ikke, at det er nogen Ueflighed. Han sad oppe til over Midnat for at afskrive Indbydelsler, og før Daggry var han paa Venene igen. Jeg saa, hvorledes han slyg op og ned ad Trapperne, da jeg gik til Fore-læsning.“

„Og bag efter maatte han bære alle Stolene oven paa. Hvorfor hjalp du ham ikke, David?“

„Det vilde jeg saa hjertens gerne, men der var en Forelæsning, jeg ikke kunde forstømme. Og han holder virkelig af den Slags Arbejde, han er aldrig lykkelig uden at have et eller andet for, helst noget, som ingen anden holder af at gøre. Han er en løjelig Dyr?“

„Jeg synes ikke, der er meget løjelig ved ham,“ sagde Marie; maaske det var Væsten, som tog Været fra hende, thi hun aandede fort.

„Jeg tror, at han er fintfølelse, og det er løjer-lige Mennesker i Reglen ikke.“

„Campbell, fintfølelse! Nej, han er saa tukubudet som en Elefant. Han har ikke Spor af høje Tanter om sig selv, det er umuligt at soare ham. Det er umu-ligt at være ved det Menneskes Forføngelighed, som in-gen har. Campbell fintfølelse! Det var en ypperlig Svøg!“

„Jeg kan ikke bede dig forsøge med ind,“ sagde Ma-rie, da de havde naaet Skuffeløsen for unge Piger, og David standfede ved Vorten. „Althea er meget nøjere-gende og holder ikke af at modtage Mænd, naar hun ikke har indbudt dem.“

David tog Afsted ved Vorten. Newham Stolen er en smuk, rød Vogning fra Dronning Maries Tid, med to Høje, som forenes ved en overbækket Gang; den ligger noget fjernet fra Væn mellem friske, grønne Planer. David stod og saa efter sin Søster, der drevs frem af Stormen som en Hjerbold, saa han hørt Njebli troede, at hun vilde blive båret bort. Selv om han ikke havde Lov at gaa med ind, kunde han jo vente paa hende, til hun kom tilbage, det vilde ikke være sikkert for hende at gaa alene hjem i denne Storm.

Mødens han endnu vandrede udenfor Vorten og stirrede op ad Vægningsens smukke Forside i Kraft af samme Ret som den, hormend en Skat før se paa en Kje-fer, opdagede han pludselig, at han blev iagttaget fra et af Værelserne; ja, man fik blot iagttog ham, men gjorde nogle uforsaaelige Tegns til, hvor hans Væth-ning var ham aldeles gaadefuld.

Han blev blusfende rød, rev sin Hue af og løb derpaa sin Vej, idet han helt glemte Marie.

Det havde uden Tvivl været Althea. Og hun havde ikke indbudt ham, og hun var meget aporet — han løb tilbage til Kollegiet saa hastig, som Fædderne kunde bære ham, og Binden tillod ham at komme frem.

IV.

Det „staffels Barn!“

Marie kendte gif hurtigt gennem den aabne Dør ind i en stor Forhal, hvor flere unge Piger var samlede op og ned ad Trapperne. Ingen af dem hilste paa hende, de stirrede blot overlegent efter hende, nogle af dem med et hovmodigt Smil, idet hun skundte sig forbi dem.

Hun saa ogsaa højt mistænkelig ud. Binden havde revet hendes smukke, kastanjebrune Haar op og bragt det i Uorden, saa det saa ud, som om det ikke havde været redt i en Age; hendes nettede, arbare lille Hat var båret af, hendes Rinder blusfede, og hendes Øjne finklede, medens hun løb op ad Trappen. Hun lignede aldeles ikke en afslagt og værdig Søgeplejerske.

Da hun havde naaet første Sal, aandede hun uden at tænke paa en af de mange Døre i den lange Korridor og traadte ind i et stort, smukt, lyst Værelse med et bredt Størvæindue. Mit herinde svarede til hinanden, alt var smagfuldt og vel ordnet, ikke foldt og viden-skabeligt, men lyst, blødt og hyggeligt med Bløje og Puder. Man kunde ikke gætte sig noget mere fuldkom-met i Retning af Arbejdsværelse.

To unge Piger, som begave var her for at løse, be-boede dette Værelse. Den ene stod og saa ud af Vin-duet, den anden sad magelig tilbaagelænet i en Stol ved Kammen og læste i de funderendes Maanedesblad, — eller gæbede i hvert Fald bog ved det. Høje, flanke og elegant klædte var de begge med smukke Ansigtstræk og ulastelig Holdning, og idet den ene vendte sig om fra Vinduet, mødte Marie et roligt Blik fra to smukke, mørke Øjne, overfløede af fine, mørke Øjenvipper. Hun var skøn, denne unge Kvinde, men alt for bleg, i det mindste for Njebliktet.

Med et utaalmodigt Skuldertræk vendte hun sig atter bort og gav sig til at tromme paa Vinduet, da hun saa, hvem den indtrædende var.

„Staffels Barn!“ udbrød Althea, rejste sig fra sin Værelstol og holdt Marie ud fra sig i Armslængde, „hvor-dan er du dog kommen ind i et saadant Uveir? Se paa hende, Jonna, har du nogenfindet set en saa fortvoret Stikkelse?“

„Aldrig,“ svarede Johanne, uden at opbære med sin Trommen paa Vinduet.

„Jeg holder meget af Bløst, den fejer Spindelæ-vene bort, og David har fulgt mig lige til Vorten. Han vilde gerne have været med ind, men jeg lagde til ham, at du holdt ikke af at tage imod Mænd, som du ikke selv har indbudt.“

„Aa, din Gaa! Med lille David er det en anden Sag. Det kunde have været mig at se ham. Jeg lagde til Jonna, at hun skulde kalde ham tilbage, men hun skræmmede blot den staffels Dreng.“

„Jø ikke Utatnemmelighed til dine øvrige Udbyder,“ sagde den unge Pige ved Vinduet idet at vende sig om, „jeg var nær ved at slaa mine Knoer i Stuffer og Vin-duet med; men Jorden var ikke af den Ueflighed værd.“

„Hvad dig ikke om hende,“ sagde Althea godmodig, „hun er i daarlige Humør. Jeg vilde være bleven ude af mig selv ved at høre paa hendes Trommen, hvis du ikke var kommen i rette Tid som en Adfærdelse.“

„Nu ligner du dig selv — og David,“ vedblev hun, da hun havde faaet „Adfærdelsen“ anbragt i en Stol, og det brune Haar glattede: „Fortæl mig nu, hvad du har foretaget dig.“

„Intet særligt, — kun det gamle.“

„Det gamle fede, ubehagelige Arbejde, som du aldeles ikke er skabt til, og som du ikke burde give dig af med. Du kafter dit Liv bort mellem alle disse skræf-felige Mennesker med deres ubehagelige Klager. Du træl-ler Dag og Nat og ofrer dine bedste Aar, — dine aller-bedste Aar. Du bliver aldrig ung og smuk mere. Jo, du er smuk, det siger Joakim. Og hv or for bringer du alle disse Ofre? Jeg kunde ikke gøre det, og Johanne ikke heller. En skøn Dag, naar det er for sil-de, vil du finde, at det har alkammen været til ingen Nytte; men saa er Ungdommen borte, og du er udslidt.“

„Aa,“ sagde Marie og saa tankefuld ind i Hden. Paa begge Sider af den gamle Kamn var smukke Bagnalerier, den samaritanske Kvinde i blå og hvide Klæder, og de ti fædalsfe, og den barmhjertige Sama-ritan; men de gamle, enfoldige Malerier passede ikke i det elegante Værelse. De vinede om guddommelig Barmhjertighed, Kærlighed og Kærlse. De var aldeles ikke paa deres Plads her.

„Du vilde hellere opvåne det, mens Tid er,“ ved-blev Althea med sin bløde, beherskende Stemme, „ogvigtig det og vend tilbage til os. Du har endnu ikke taget din Eftamen, og du fortjener at saa den med Udmær-keffe. Kom tilbage, Marie, tvil ikke din Ungdom med at lave Umflag og forbinde modbydelige Saar. Kom tilbage for at leve Dannelsens og det gode Selskabs høje-re Liv med os.“

„Og tromme paa Vinduet som Johanne,“ sagde Marie godmodig, „nej Tak! Jeg er fuldstændig tilfreds med min Lod i Været. Jeg vil ikke bytte den for al Berdens Dannelses og Behagelighed. Nej, ikke en Gang for al Berdens Lærdom, ikke en Gang for at blive saa dygtig og Klog som du og Jonna.“